

Fred være med jer! (11/11 2018)

24. søndag efter trinitatis. Prædiketeksten er fra Johannesevangeliet 5,17-29.

Det er i dag præcis 100 år siden, at Første Verdenskrig stoppede efter mere end fire års forfærdelig krig. 9 millioner civile og 10 millioner soldater var blevet dræbt. Selvom Danmark holdt sig neutralt, mistede også omkring 5.000 danskere livet. Det var dem, der boede syd for grænsen og derfor blev sendt i tysk tjeneste.

Tallene er voldsomme. Men også måden, det skete på, var uhyrlig. Krigen var en kamp om at rykke frontlinjen få meter af gangen. Og mens soldaterne lå der i skyttegravene, regnede artillerigranater og giftgas ned over dem. Alene på den første dag i slaget ved Somme på Vestfronten i 1916 mistede 58.000 soldater livet.

-

Krigen med de enorme tabstal og den store grusomhed fik stor betydning for, hvordan mennesket så på sig selv. Den kastede menneskeheden ud i en dyb, kollektiv depression. Hvad er mennesket dog for et væsen, når det kan finde på de uhyrligheder, som krigen var fuld af?

Det spørgsmål finder vi et svar på i Bibelen: Mennesket er et væsen, der har enorm værdi, et væsen, der ligner Gud. Alligevel er der noget i os, der gør, at vi ofte vælger det onde frem for det gode. Det må vi ikke glemme, selvom vi måske tænker, at noget så skrækkeligt som Første Verdenskrig ikke kunne gentage sig i dag. Også i dag bærer vi potentialet til det gode og det onde.

-

Krigen fik altså betydning for, hvordan mennesket så på sig selv. Men den fik også betydning for, hvordan det så på Gud. Hvordan kunne noget så ondt udspille sig i den gode verden, som Gud har skabt?

For nogen blev krigen årsag til at opgive troen på Gud. Ikke desto mindre fortsætter vi her i kirken med at forkynde, at der er en Gud, der har omsorg for sit menneske. Eller for at sige det med Jesu ord fra prædiketeksten: "Min fader arbejder stadig, og jeg arbejder også."

-

Og hvad er det så, Gud arbejder på? Han arbejder på at få os i tale, så han kan give os sin fred. Han arbejder på, at vi skal tro ham og leve i tillid til ham, så vi ikke skal for dommen, men tværtimod gå over fra døden til livet.

Jesus taler i dag om dommen, der venter både levende og døde. Han fortæller, hvordan de døde skal opstå. Dem, der har gjort det gode, til liv, og dem, der har gjort det onde, til dom. Hvem er det så lige, der kun har gjort det gode, kan man spørge. Selvom Første Verdenskrig er langt væk, så kan vi vel ikke sige os fri for at have gjort det onde, hvad enten det så var med ondt fortsæt eller ud af dyb, misforstået smerte. Jeg kan i hvert fald ikke.

Men midt i den dystre tanke om dommen over vores onde gerninger lyder råbet om fred. Det klinger klart og stærkt ligesom budskabet om fred den 11/11 kl. 11.00 1918. Fred til mennesker med Guds velbehag, som englens sang det julenat. Freden er kommet til os i Jesus Kristus. Når vi bliver døbt og tror på ham, har vi fred med Gud. Ja, da går vi fra dommen og døden til livet og freden.

-

Men freden med Gud har vi ikke kun for os selv. Nej, for dåben og troen indsætter os jo i et fællesskab, i kirkens fællesskab. Og det er igennem det fællesskab, at Gud fortsat arbejder på at skabe fred.

Vi skal skabe fred, hvor vi går – både i de store ting og i de små. Det lyder flot, men det kan være noget af det allersværeste at gøre. For nogle gange kræver det store tab at skabe fred. Sådan var det for Jesus, der gav sit liv for at skabe fred mellem Gud og mennesker. Og sådan kan det være for os i vores helt almindelige relationer.

Mange gange vil vi bare gerne være i fred. Og derfor kan vi lukke os inde i os selv. Men at skabe virkelig fred er ikke det samme som at være i fred. For at opnå freden må der nogle gange ofre til.

Måske skal man ofre stoltheden for at skabe fred. Måske må man indrømme og undskylde, at man lavede en stor fejl. Eller måske skal man ofre vreden. Måske er man nødt til at vove at se den anden i øjnene og bede om fred, også selvom man føler, at man er i sin gode ret til at gå i krig.

-

Det er ikke nemt at skabe fred, heller ikke selvom man er døbt ind i fredens fællesskab. Men det er vores kald at skabe freden her og nu og at lede mennesker til Ham, der giver freden for evigt. Hvis det skal kunne lade sig gøre, så har vi brug for at høre fredsbudskabet fra Gud igen og igen. Og det lyder jo blandt andet i kirken, igen og igen som en genklang af den opstandnes stemme: "Fred være med jer!"